

ת"פ 53395-03-22 (נצרת) - מדינת ישראל נ' אדהם אבו זידאן

בית משפט השלום בטבריה בשבתו בבית משפט השלום נוף-הגליל נצרת

ת"פ 53395-03-22 מדינת ישראל נ' אבו זידאן ואח'
לפני כבוד הנשיא ניר מישורי לב טוב
המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים
אדהם אבו זידאן
פראס אבו גוש
ריזק אבו זידאן

נוכחים: מטעם המאשימה -

מטעם נאשם 1 - בעצמו ועו"ד ניזאר עבוד

פרוטוקול

גזר דין לגבי נאשם 1 בלבד

1. הנאשם 1 הורשע בעבירות איסור צידה ללא רישיון

2. [פרוטוקול הושמט]

3.

4. יתר לפי סעיף 2 ו-14(ב) לחוק הגנת חיית הבר תשט"ו-1955 (להלן: "חוק הגנת חיית הבר")
ועבירת איסור החזקת חיית בר מוגנת לפי סעיף 8 (א)(3) ו-14(א) לחוק הגנת חיית הבר.

5. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כדלקמן:

בתאריך 25.12.20 בסמוך לשעה 08.35 באזור בקעת יבניאל (להלן: "אזור הצייד") הגיעו
הנאשמים לאזור הצייד ברכב מסוג איסוזו, אשר נושא לוחית זיהוי מס' 71-042-17 (להלן:
"הרכב"), כאשר נאשם 1 הגיע במטרה לצוד צבי ארץ ישראלי (להלן: "הצבי"), באמצעות ירייה
ברובה צייד, במועד הנ"ל ירה הנאשם 1 בצבי באמצעות רובה צייד שהחזיק ברישיון והמית את
הצבי.

במבצע פיקוח יזום למיגור צייד לא חוקי שנערך על ידי פקחי המאשימה, נצפו הנאשמים במהלך האירוע, כאשר הנאשמים 1 ו-3 נצפו כשהם נושאים את גוויית הצבי הניצוד, שנורה קודם לכן על ידי נאשם 1, וביחד עם נאשם 2 נראים טומנים את גוויית הצבי באזור מערום אבנים אשר היה מצוי בזירה. על גבי גופת הצבי הניחו הנאשמים אבנים נוספות, וזאת בכוונה להסתירה.

בהמשך איתרו פקחי המאשימה מתחת לערימת האבנים הנ"ל את גופת הצבי אשר ניצודה על ידי נאשם 1, כאמור לעיל, כשדם ניגר ממנה, במועד איתורה, וכשצוואר הצבי משוסף. לצד הגופה אותרו איבריו הפנימיים, של הצבי שהוטלו במקום על ידי הנאשמים.

בנוסף, ברכב נמצא רובה צייד, כדורי תחמושת וסכין, אשר שימשו את הנאשמים לצייד הצבי ולשחיטתו בשטח.

צבי ארץ ישראלי הינו ערך טבע מוגן וחייבת בר מוגנת המצויה בסכנת הכחדה.

הנאשם 1 הינו צייד ברישיון בעת האירוע. לנאשמים לא היה היתר למעשיהם. במעשיו המתוארים לעיל, ביצע הנאשם 1 צייד ללא רישיון ציד או היתר כדין והחזיק בחיית בר מוגנת. במעשים המתוארים לעיל, ביצעו הנאשמים 2 ו-3 עבירה של החנקת חיית בר מוגנת.

6. ביום 07.09.23 הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויפנה לקבלת תסקיר שירות המבחן. הצדדים יטענו באופן חופשי לעונש כאשר ההגנה תהיה רשאית לעתור לביטול הרשעה.

7. תסקיר שירות המבחן:

... נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין.

שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעתו בדין, כי זו עלולה לפגוע בו בהמשך העסקתו במשרד החינוך והרשעה בפלילי תוביל לנסיגה במצבו האישי והחברתי. שירות המבחן המליץ על ביצוע צו של"צ בהיקף של 240 שעות למשך שנה ב"מועצה המקומית מג'אר" בתפקיד מדריך פעולות ספורט ועזרה כללית.

8. ביום 08.05.24 טענו הצדדים לעונש:

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש:

א. ב"כ המאשימה הגיש חוות דעת מומחה (ת/5) אשר מציגה את צבי ארץ ישראלי כמין שעתידי בסכנה ואוכלוסייתו דועכת בעשורים האחרונים כאשר אחת הסיבות לכך היא צייד בלתי חוקי.

ב. ביחס לתסקיר שירות המבחן טען נמחק בהתאם להחלטה בגזר הדין. ב"כ המאשימה טען כי שירות המבחן בהמלצתו להימנע מהרשעה אינו מפרט נזק קונקרטי מעשי ומתעלם מההלכה הידועה בבתי המשפט.

ג. ביחס לאי הרשעה טען ב"כ המאשימה כי הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי ומסיבות אלה ונוספות אינו עומד בתנאים הקבועים בהלכת כתב. בהקשר לכך הפנה לת"פ (טב') **4769-04-17 מד"י ואח' נ' עזאם ואח'** שם דובר על נאשם 1 אשר נעדר עבר פלילי והינו סטודנט לרפואה, הסנגור עתר לאי הרשעתו בדין מחשש לפגיעה בעתידו המקצועי, נאשם 1 הורשע בצייד צבי ארץ ישראלי. ולת"פ (טב') **56637-06-16 מד"י נ' ארשיד ואח'** שם דובר על נאשם 2 בעל תואר שני, במסלול דוקטורט ועובד כמנהל אגף חינוך, נעדר עבר פלילי אשר הורשע בצייד חוגלה וארנבת. שם שני הנאשמים הורשעו על אף המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה.

ד. ביחס לעונש ב"כ המאשימה מפנה לת"פ (טב') **4769-04-17 מד"י ואח' נ' עזאם ואח'** - ערעור התקבל, בית המשפט קבע מאסר בין מספר חודשים ועד שנת מאסר בפועל, קנס בין 10,000 - 40,000 ₪ והתחייבות. הוטלו על הנאשמים נעדרים עבר פלילי בין 7-9 חודשי מאסר בפועל אשר אותם נשאו בעבודות שירות. במקרה זה חלקם של הנאשמים היה שרכבו על כלי רכב שבאמצעותו בוצע הצייד. בניגוד למקרה שבפני בו מדובר על הנאשם הינו המבצע הראשי, בעל הרעיון והמבצע בפועל של הצייד. יש להוסיף לחומרה את העובדה שהנאשם צייד ברישיון ובמעשיו מעל באמון שניתן בו.

ה. לטענת ב"כ המאשימה הנאשם לא נטל אחריות אמיתית למעשיו, לא חסך זמן שיפוטי שכן החל הליך שמיעת הראיות ואין במסמכים אותם הוא מבקש להגיש כדי להוות סיבה מהותית להקלה בעונשו. עוד טען כי הנאשם הינו המבצע הישיר וגם מעורב ישיר בניסיון להסתרת הגווייה של הצבי שניצוד.

ו. ב"כ המאשימה מבקש להטיל על הנאשם מתחם עונש אשר יעמוד בין 6 חודשים ל-18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס אשר ינוע 20-50 אלף ₪ והתחייבות. וכן מבקש לקבוע את עונשו לכל הפחות ברף הבינוני ולהשית עליו עונש מאסר בפועל של 12 חודשי מאסר, קנס 40,000 ₪, מאסר על תנאי והתחייבות.

ז. בנוסף ב"כ המאשימה מבקש לחלט את נשקו ביחס לכך הפנה לע"פ (נצ') **1265/05 שקור בן גוברן אוסמה נ' מד"י** שם דובר על נאשם אשר הינו ציד ותיק, בעל ותק של כ-10 שנים נעדר עבר פלילי. הנאשם הורשע והוגש ערעור כנגד חילוט הנשק, הערעור נדחה ונקבע כי חילוט נשק איננו עונש

נוסף אלא אמצעי נלווה שתכליתו חינוכית והרתעתית.

טיעוני ב"כ הנאשם 1 לעונש (נ/1):

א. מדובר בנאשם נשוי ואב ל-3 ילדים קטינים. בעל תואר ראשון בהוראה וחינוך גופני. עובד כ-15 שנה כמורה לחינוך גופני בבית ספר יסודי בעיר מגוריו. אשתו סובלת ממחלת הנפילה ובגינה אינה מצליחה להשתלב במעגל העבודה, ציין שגם בנו סובל מאותה מחלה.

ב. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן וחסך זמן שיפוטי יקר, מדובר בעבירה שבוצעה ביום 25.12.20 חלפו כשלושה וחצי שנים, לנאשם לא היו עבירות נוספות. בעקבות האירוע נשוא כתב האישום בוטל רישיונו של הנאשם ונתפס נשקו האישי שהחזיק כדין.

ג. ב"כ הנאשם מבקש לשקול לטובת הנאשם היותו אדם נורמטיבי, משכיל, מורה ונעדר הרשעות קודמות. הנאשם הביע חרטה כנה, מדובר באירוע חריג אשר לא משקף את אורחות חייו של הנאשם.

ד. עוד ציין ב"כ הנאשם שיש להתייחס להתרשמות שירות המבחן כי ככל והנאשם יורשע עלולות להיות לכך השלכות קשות ומרחיקות לכת על הנאשם ותפקודו היום יומי. עוד הוסיף כי הנאשם צפוי להליכים נוספים משמעותיים במשרד החינוך.

ה. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם מודע לכך שהמלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה אך לאור הנסיבות במקרה זה מבקש מבית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם ולהטיל על הנאשם ענישה טיפולית תוך ביטול הרשעתו.

ו. עוד הוסיף כי ככל ובית המשפט יורה על חילוט רובה הצייד שנתפס יעתור להורות שערכו של הנשק עת יימכר על ידי המאשימה יופחת וינוכה מכל קנס שבית המשפט ימצא לנכון להטיל על הנאשם.

ז. ביחס למצבו הכלכלי של הנאשם טען כי הנאשם הינו המפרנס העיקרי והיחיד במשפחתו, הכנסתו לא גדולה, והוא זה שיצטרך לשאת בכל הסכום אשר ייפסק בעניינו.

ח. ב"כ הנאשם מבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף 240 שעות למשך שנה, ללא הרשעה בד"ן.

טיעוני הנאשם לעונש: הנאשם הודה, התנצל והתחרט, טען שעבר 3 וחצי שנים קשות, מחשבות, מקווה שמשפחתו לא תפגע, אשתו חולה באפילפסיה ומבקש להתחשב במצבו האישי. מקווה שבית המשפט לא ירשיע אותו, ואם ישלח לממונה יסכים לבצע בדיקות שתן.

9. חוות דעת הממונה:

ביום 05.06.24 הוגשה חוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר מצאה את הנאשם כשיר לשאת מאסר בעבודות שירות.

10. דיון והכרעה:

הרשעה או אי הרשעה

הכלל הוא, כי מי שהודה בפלילים, יורשע בדין. החריג הוא, הימנעות מהרשעה.

בע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, קבע בית המשפט העליון בעמ' 683, כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן.

שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, במסגרת ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: "הלכת תמר כתב"), במסגרת הלכה זו נקבעו בין היתר, התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעת הנאשם בדין ולפיהם, הימנעות מהרשעה בדין אפשרית בהצטבר שני גורמים:

ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם **ושנית**, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

ככל שחומרתה של העבירה רבה כן יגבר האינטרס הציבורי ויטו כפות המאזניים לכיוון הרשעה. על המאזן הנדרש עמד בית המשפט בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד (3) 685 :

" **משהתבקש ביהמ"ש לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה, ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון**

עמוד 5

שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראיה כוללת נשקל... הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט מביצועה-גוברים. כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט- הנאשם... באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין".

חומרת העבירות ונסיבות ביצוען

במקרה שבפני עסקינן אמנם בעבירות מסוג עוון שבצדן קבע המחוקק עונשים מירביים של שנתיים מאסר. כמו כן, העונש יכול להיות "מאסר שנתיים או כפל הקנס".

יחד עם זאת, מעיון בעובדות כתב האישום בהם הודה הנאשם עולה כי מנסיבות ביצוע העבירה ניתן לראות שהנאשם פעל תוך תכנון מוקדם, ברכב נמצאו רובה צייד, כדורי תחמושת וסכין אשר שמשו לצייד ושחיטת הצבי בשטח. עוד עולה כי הנזקים בביצוע העבירות הינם כבדים למדי שעה שהנאשם גרם למות צבי ארץ ישראלי אשר הינו חיית בר מוגנת, המצויה בסכנת הכחדה. גופת הצבי נמצאה מתחת לערמת אבנים כשצוואר הצבי משוסף ולצד הגופה אותרו אבריו הפנימיים של הצבי שהוטלו במקום על ידי הנאשמים. יתר החומרה במקרה זה משמדובר בנאשם בעל רישיון צייד אשר מעל באימון שניתן בו בעת מתן הרישיון וחלקו הדומיננטי של הנאשם בביצוע העבירות.

נוכח האמור לעיל, עולה כי מקרהו של הנאשם אינו נופל בגדר המבחן הראשון אשר נקבע בהלכת כתב כזה אשר מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם ופגיעה בדימויו העצמי

ב"כ הנאשם טען כי הרשעה פלילית תחתום את הגולל על עתידו התעסוקתי של הנאשם כמורה בכלל ובמשרד החינוך בפרט. הוא ציין שהרשעה תגרור להליכים משמעותיים במשרד החינוך. על חששו זה של הנאשם אנו למדים גם מדבריו של הנאשם במסגרת הטיעונים לעונש וגם בתסקיר שירות המבחן. אציין כי חרף חששו המשמעותי של הנאשם ומכלול טענותיו על השלכות הרוח הגורל שתהיה בהרשעתו על המשך תעסוקתו, נמנע הנאשם מלהציג אסמכתא כזו או אחרת ביחס לטענתו.

במקרה דנן, השאלה אליה נדרש בית המשפט הינה האם בנסיבות המקרה כפי שפורט לעיל, יש להרשיע הנאשם, או שמא על בית המשפט להימנע מהרשעתו בדיון.

הלכה היא שהאינטרס הציבורי מחייב, כי מי שנמצא אשם בדיון, יורשע בעבירות שיוחסו לו, וזה הוא הכלל, והסמכות הנתונה לבית המשפט להימנע מהרשעה היא במקרים מיוחדים ויוצאי דופן. כפי שנקבע בהלכת כתב וכן ר' האמור בע"פ 9893/06 אסנת לאופר נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 31.12.07.

שיקול הפגיעה הקונקרטית שיש בהרשעת הנאשם, בנאשם ובעתידו הינו שיקול המעוגן זה שנים רבות בפסיקת בית המשפט העליון. יתרה מכך, בתי המשפט עמדו לא אחת על הצורך בהוכחת נזק קונקרטי ומוחשי וכי אין להסתפק בנזק ערטילאי בלבד.

בהקשר זה שב וחזר בית המשפט העליון אך לאחרונה על ההלכה הנוהגת ברע"פ 5860/15 - פלונית נ' מדינת ישראל, לא פורסם (07/09/2015) :

"אינני סבור כי נסיבותיה האישיות של המבקשת נכנסות לגדר אותם מקרים חריגים, בהם תהא הצדקה להימנעות מהרשעה. זאת, לאחר שהובהר כי לא צפוי למבקשת נזק קונקרטי וממשי כתוצאה מהרשעתה. כבר עמדתי בעבר על כך, שבסוגיית ההימנעות מהרשעה, יש להצביע על נזק קונקרטי שעלול להיגרם לנאשמת, ואין ניתן להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" לפיו אפשר שייגרם נזק מעין זה, בנסיבות מסוימות (וראו, בהקשר זה, רע"פ 3989/15 גוזלאן נ' מדינת ישראל (9.8.2015); רע"פ 2136/15 פלוני נ' מדינת ישראל (29.3.2015); רע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל (20.11.2014))."

בית המשפט העליון קבע בשורת החלטות כי בהכרעה באם להרשיע או לא להרשיע נאשם לא יינתן משקל מכריע לפגיעה תעסוקתית וזאת גם בפיטורים אפשריים של הנאשם נוכח סיכויי מציאת עבודה חלופית כפי שנקבע מפי כב' השופט א' שהם ברע"פ 1931/15 - אדריאן אברהם מויססקו נ' מדינת ישראל, (26/03/2015) :

"המבקש טוען, כי שגה בית המשפט המחוזי בכך ש"התעלם" מן המכתב המעיד על הנזקים המקצועיים הכבדים שבהם הוא עלול לשאת, באם תיוותר הרשעתו על כנה. התרשמתי, בניגוד לטענה זו של המבקש, כי בית המשפט המחוזי נתן את דעתו למכתב, וכלל לא התעלם מן האמור בו. בית המשפט המחוזי קבע במפורש, כי לשיטתו, אפילו אם לא ימשיך המבקש בעבודתו בנציבות כבאות והצלה, "הכשרתו המקצועית [של המבקש] תאפשר לו להשתלב במקום עבודה אחר."

עולה מכך, כי לא צפויה כל "פגיעה חמורה" בשיקום המבקש, המצדיקה, כשלעצמה, את היעדר הרשעתו בדין.

יפים לענייננו הדברים שנאמרו בע"פ (ירושלים) 9396-07-11 - ליאור חרפוף נ' מדינת ישראל :

"הנסיבות האישיות של המערער, כפי שהציגה לפנינו בפירוט רב, הן בכתב והן בעל-פה, באת כוחו המלומדת, עו"ד הגב' לובושיץ, הן לעולם שיקול רלבנטי. דא עקא, שרק נסיבות יוצאות דופן בהן לא מתקיים יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק אשר יגרם לנאשמת בעקבות ההרשעה, יוליכנו לנקיטה בחלופה של אי הרשעה. אין די בהעלאת טענה לפיה עתידו של המערער עלול להיפגע כתוצאה מהרשעה, שהרי לעולם הרשעה עלולה להטיל כתם כלשהו על אדם המורשע בדין. עם זאת, עבר פלילי גם איננו חוסם באופן אוטומטי את הדרך למציאת עבודה, ובמקרה הספציפי לפנינו איננו רואים כי בפועל ייגרם נזק למערער העובד למחייתו בחברת YES. ההלכה הפסוקה קבעה, כי יש להוכיח רמת וודאות גבוהה לנזק שיגרם לנאשמת מעצם ההרשעה באותם מקרים שבהם החליט בית המשפט להימנע מהרשעה. לא הוכח במקרה דנן כי הרשעת המערער עלולה להסב לו נזק באופן וודאי. גם אם עבר פלילי יקשה על המערער, במידה זו או אחרת, במציאת מקום עבודה בעתיד, אין בכך כדי לחסום את השתלבותו בשוק העבודה."

לגופו של עניין ובהינתן ההלכה הנוהגת בפסיקה לא הוכחה בפני כל פגיעה מוחשית וקונקרטי בתעסוקתו של הנאשם. הנאשם מסר בפני שירות המבחן כי כיום עובד כמורה לחינוך גופני בבית ספר יסודי בעיר בה מתגורר.

הנאשם לא הוכיח נזק תעסוקתי חמור שכן הוא ממשיך גם היום לעבוד בתחומו ולא הוגשו אסמכתאות אשר מעידות על נזק תעסוקתי באם יורשע בדין. כמו כן, לא טען ב"כ הנאשם כי הנאשם יפטר באם יורשע אלא כי מן המפורסמות שמשרד החינוך יפטר או תהא ענישה משמעתית, אך כאמור לעיל, לא הציג שום אסמכתא לביסוס טענותיו. לא הוגשו לעיון בית המשפט כל מסמך רשמי ממשרד החינוך ו/או מכל גורם אחר אשר יעמיד את בית המשפט על שיקולי משרד החינוך ביחס לעובדים בעלי רישום פלילי זה או אחר.

יפות קביעותיו של בית המשפט לענייננו באשר לשאלת הרשעתו של נאשם עובד ציבור בעבירות ציד ללא היתר : בעפ"ג **31759-10-16 (מחוזי ב"ש) מ"י נ' ג'בארין , פורסם במאגרים המשפטיים (10/1/17)** קיבל בית המשפט ערעור המדינה בגין אי הרשעת הנאשם בדין בגין ביצוע עבירות ציד באמצעות רובה (ציד חוגלה אחת) שעה שהנאשם משמש בתפקיד בכיר במועצה המקומית ותוך שבית משפט קמא קיבל טענתו לפגיעה מוכחת בעתידו התעסוקתי. בית המשפט המחוזי קבע בקבלו את

ערעור המדינה ותוך שהתייחס אף לפסיקת בית המשפט המחוזי בפרשת עזאם ואח' כי :

"חשיבות ההגנה על חיות הבר, לצד הצורך להרתיע מפני פגיעה בהן בניגוד לחוק, מביאה למסקנה כי ההימנעות מהרשעה במקרה של ביצוע עבירה זו, שמורה למקרים חריגים ביותר, שכן כאמור בתנאי השני אשר נקבע בהלכת כתב, קיים קושי בקביעה שאי הרשעה לא תפגע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. הימנעות מהרשעה בעבירה זו יש בה כדי לפגוע בשיקול הענישה המרכזי בעבירות אלו, והוא ההרתעה. "

לעניין הרישום הפלילי נקבע בפסיקה, שככל שרישום פלילי, יפגע בעתידו, תפקודו וקידומו של נאשם עומדות בפניו אפשרויות שונות למחיקה ההרשעה, כדברי כב' השופט (כתוארו אז) א' גרוניס בע"פ 4947/05 פלוני נ' מדינת ישראל (תק-על 2006(3), 3533, 3532(2006) :

" נציין, כי הדין כולל הסדר להביא למחיקה של הרשעות, אף מחוץ לגדרו של חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981. לכן, בבוא היום ובהנחה כי המערערים לא יחזרו לבצע עבירות, יוכלו הם לפנות, כמובן, על מנת שיוסר הכתם שהביאו הם על עצמם. "

לצד השיקולים המפורטים לעיל אשר שוקל שירות המבחן בבואו בהמלצה בעניינו של נאשם בסוגיית ההרשעה, על בית המשפט לשיקול שיקולי האינטרס הציבורי לרבות שיקולי הרתעת הנאשם והרתעת הרבים.

גם לשיקול הרתעת הרבים משקל מסוים במקרה זה באשר מדובר בצייד חיות בר, אחזקת חיות בר ופגיעה תוך זלזול מופגן ומתמשך בהוראות החוק שנועדו להגנתם של חיות הבר. על בית המשפט לשלוח מסר מרתיע כלפי עבריינים פוטנציאליים בעבירות אלו. "

אפנה לאסופת פסיקה המציגה מקרים דומים בהם הנאשם טען כי לאור ההרשעה תהיה פגיעה בתעסוקתו ו/או בעתידו המקצועי:

לע"פ 34957-08-15 (מחוזי נצרת) גאבר נ' מדינת ישראל שם הנאשם מנהל בית ספר הורשע בעבירות של צייד חיות בר מוגנת, החזקת חיות בר מוגנת, צייד ללא רישיון וצייד ופגיעה בשמורת טבע. במסגרת הערעור התבקש להורות על ביטול הרשעה ולהסתפק בשל"צ כפי שהמליץ שירות המבחן. הערעור נדחה ונקבע:

"יוצא, שההרשעה כשלעצמה, לא תגרום למערער נזק חמור ובלתי מידתי, וחזקה על הגוף המשמעתי כי ישקול את כל השיקולים הענייניים בטרם תתקבל

החלטתו."

לרע"פ 5100/14 ד"ר מסארוה נ' מדינת ישראל (28.07.14), ניתן בעניינו של רופא שהורשע בעבירה של תקיפת סתם, במקום העבודה, כי "צדק בית המשפט קמא בכך שהותיר את הדיון בסוגיה זו לוועדת המשמעת, אשר תעשה כחוכמתה".

לרע"פ 654/13 אבו בכר נ' מדינת ישראל (26.02.2013) ניתן בעניינו של רוקח, שביצע עבירות בעת מילוי תפקידו והורשע, שם נקבע כי :

"הרשעת המבקש אינה מחייבת נקיטת סנקציה נגדו, בהתאם לפקודת הרוקחים, אשר מעניקה לשר הבריאות סמכות שבשיקול דעת, להפעיל אמצעים שונים, או להימנע מכך, בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטי ולחומרתו. שיקוליו של הגורם המקצועי בהקשר זה, אינם זהים לשיקולי בית המשפט, בבואו להרשיע נאשם שאשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר".

לרע"פ 1240/19 עופר בר לוי נ' מד"י (24.3.2019) נאשם בעל רישיון תיווך אשר מנהל חנות הספורט שנמצאת בבעלות אביו, ללא הרשעות קודמות. נטען כי הרשעה תשפיע על הארכת תוקפו של רישיון התיווך ותפגע בסיכויי לקבלת רישיון מדביר. הערעור התקבל הנאשם הורשע ונקבע :

"כמו כן, בעניינו של המשיב לא הוכח כי הרשעתו תוביל לפגיעה ממשית וקונקרטית בו באופן הגובר על האינטרס הציבורי שבהרשעה בעבירות דן ואין די בטענה כללית שנכתבה בתסקיר שירות המבחן, לפיה "ככל הנראה" לא יחודש רישיון התיווך שלו או כי עיון במרשם הפלילי עשוי להוביל לכך שלא תינתן לו הכשרה לעיסוק כמדביר. לפיכך, עולה כי בנסיבות הענין הימנעות מהרשעה פוגעת באופן בלתי מידתי בשיקולי הענישה, ובכללם, הלימה והרתעה.

לת"פ (טב') 4769-04-17 מד"י ואח' נ' עזאם ואח' (אליו הפנה ב"כ המאשימה) שם ביחס לנאשם 1 סטודנט לרפואה נקבע כי:

"הנאשם טען לפגיעה בפרנסתו, בעתידו המקצועי, ופגיעה אפשרית העשויה לגרום לך שרישיונו לרפואה יישלל, יעוכב או יושהה. אך לאור נוסחה של פקודת הרופאים שהוצגה לעיל מדובר באפשרות תיאורטית ולא הוכחה כל פגיעה תעסוקתית ממשית עתידית."

ועוד אפנה לרע"פ 2460/09 אורה לשם ועידו לשם נ' מדינת ישראל שם הורשעו הנאשמים בעבירה בתחום התכנון והבניה , ובית המשפט העליון דחה הערעור וחזר על פסק דינו של בית משפט השלום (כבוד השופטת ז' בוסתן) , וקבע כי הגם שמדובר בנאשמים ללא הרשעות קודמות, והגם ששירות המבחן המליץ על הימנעות מהרשעתם והגם שהנאשמים טענו שההרשעה תפגע בעתידם המקצועי/לגשת למכרזים/בפרנסתם, אין מתקיימים בנסיבות המקרה הנדון המבחנים המאפשרים סטייה מן הכלל הרגיל של הרשעה (לפי הלכת תמר כתב) ולפיכך הרשיע את המערערים בעבירה שיוחסה להם.

כאמור, אחת מטענות המערערים במסגרת הערעור ברע"פ אורה לשם הייתה, כי באם יבקשו להתמודד על משרה או כהונה ציבורית או מכרז או עיסוק ציבורי כלשהו, לא יתקבלו בשל הרשעתם. בית משפט השלום קבע בעניין זה, כי טענת המערערים שהרשעתם בדין עלולה לסכן את עתידם המקצועי נטענה בעלמא ללא ביסוס על כל ראיה או נתון קונקרטי שיכול לאשש אותה והעליון קבע כי " **חרף המלצתו של שירות המבחן וטענות המערערים לעניין הנוזק שייגרם להם, משהתרשם כי אין בכך כדי לעלות ל"פגיעה חמורה בשיקום הנאשם" וכי לא הוכח כי אכן תיגרם פגיעה חמורה למי מהמבקשים** ".

בענייננו, העבירות בהן הורשע הנאשם, הינן עבירות חמורות ובתי המשפט נדרשים להחמיר בעבירות אלה כדי לשדר מסר חד משמעי לציבור כי החברה סולדת מעבירות אלה, מציד בלתי חוקי, אשר יש בהן כדי לסכן את כלל חיות הבר המוגנות ואת הכחדתן.

בסופו של יום אני מוצא כי הגם שאין לנאשם הרשעות קודמות, כי ניהל אורח חיים נורמטיבי עד כה ושירות המבחן המליץ שלא להרשיעו, בכדי שלא לחבל במקום עבודתו או באפשרויות המקצועיות העומדות בפניו, הרי שבנסיבות ביצוע העבירות וחומרתן, העובדות הספציפיות של המקרה, היעדר אסמכתאות כי הרשעתו של הנאשם תביא לפיטוריו, מחייב האינטרס הציבורי את הותרת הרשעת הנאשם על כנה.

באשר לטענת ב"כ הנאשם ביחס לצורך לכבד את תסקיר שירות המבחן, באשר הוא "ידו הארוכה של בית המשפט" - אזכיר כי נפסק ש"תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה בלבד ובית המשפט אינו חייב לאמץ המלצה זו" (ראו: בש"פ 2970/08 קזמאר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.04.2008) וההפניות שם, וכן לאחרונה: בש"פ 2243/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (05.05.2013); כן עיינו: פסק-דינו של השופט מ' חשין ב-רע"פ 6908/04 איבגי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.7.2004)).

באשר לטענה בדבר פגיעת ההרשעה בדימויו העצמי של הנאשם לא מצאתי לטענה זו תימוכין של ממש, שעה שמסקנת שירות המבחן נסמכת על טענת הנאשם בלבד, הנאשם אינו מצוי בהליך טיפולי כלשהו ממנו עולה פגיעה פוטנציאלית מעבר לפגיעה מסתברת הטמונה בכל הרשעת נאשם בעל השכלה גבוהה ומקצוע הנעדר עבר פלילי.

לאור האמור לעיל, אני מותיר הרשעת הנאשם בביצוע עבירת צידת חיית בר מוגנת ללא רישיון או היתר ובעבירת איסור ציד בשיטות אסורות על כנה.

גזירת הדין על פי תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

1. גזירת דין מורכבת משלושה שלבים עיקריים כלהלן:

א. קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג לחוק העונשין).

ב. בחינה האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בין לקולא ובין לחומרא (שיקום, הגנה על שלום הציבור).

ג. קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין).

השלב הראשון - קביעת מתחם העונש ההולם

לצורך קביעת העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשיקולים שלהלן:

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירה ובמידת הפגיעה בו.

ב. מדיניות הענישה הנהוגה.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע עבירה ומידת אשמו של הנאשם.

במקרה שבפני מדובר בביצוע עבירה אחת בנקודת זמן אחת ומכאן כי עסקינן באירוע אחד אשר יש לקבוע בעניינו מתחם עונש הולם אחד.

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה וממידת הפגיעה בו

כב' השופט טירקל ציין ברע"פ **1161/04 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל**, תק-על 2005(2), את האיסור לצוד עוד מדיני המשפט העברי :

"בעניין ציד בעלי חיים ידועה תשובתו שלרבי יחזקאל לנדא, (פולין 1713 - פראג 1793) בעל שו"ת "נודע ביהודה", שהיה רבה של פראג ומגדולי הפוסקים שבדורו, שנשאל:

"איש אחד אשר זָכהו השם בנחלה רחבה ויש לו כפרים ויערות אשר בה יערות תרמוש כל חיתו יער, אם מותר לו לילך בעצמו לירות בקנה שריפה [=רובה ציד] לצוד ציד או אם אסור לישראל לעשות דבר זה, אי [=אם] משום צער בעלי חיים, אי משום בל תשחית, ואי משום שנהגו בו איסור".

בתשובתו אמר, בין היתר:

"ואמנם מאד אני תמה על גוף הדבר, ולא מצינו איש ציד [במקרא] רק בנמרוד ובעשו, ואין זה דרכי בני אברהם יצחק ויעקב... ואין ימית איש ישראלי בידיים בעלי חיים בלי שום צורך רק לגמור חמדת זמנו להתעסק בצידה?!".

בסיכום דבריו אמר:

"ולכן יש בדבר זה מדה מגונה, דהיינו אכזריות, וגם איסורא וסכנתא [=איסור וסכנה]... ולכן השומע לי ישכון בטחה שקט ושאנן בביתו, ולא יאבד זמנו בדברים כאלה... והיה זה שלום. מנאי [=ממני], הטרוד" (שו"ת נודע ביהודה מהדורא תניינא, יורה דעה, סימן י') (ההדגשות שלי - י' ט')."

כבוד השופט ג'ובראן עמד על הצורך בהחמרת הענישה המוטלת בעבירות הפוגעות בבעלי החיים ב- רע"פ 8122/12 פחמאווני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.1.13):

"בטרם סיום אציין כי אף אני שותף לעמדתו של בית המשפט המחוזי, כי יש מקום להחמיר בענישה הנוגעת לפגיעה בבעלי חיים, הן חיות הבר הן חיות הבית. התאכזרות ופגיעה בבעלי חיים, מעבר לפגיעה העקיפה שהיא גורמת לבני האדם, מעידה על אטימות לב וקהות חושים. נדמה כי דווקא בעידן הנוכחי, עידן השפעה טכנולוגי, חשופים בעלי החיים לאלימות חריפה מבעבר. חדשות לבקרים אנו שומעים על ניסויים מעוררי פלצות הנעשים בחיות תמימות לצרכים מסחריים, על תנאי גידול ואחזקה אכזריים שלבעלי חיים בתעשיית המזון, ועל צמצום מרחב המחיה הטבעי של בעלי חיים מוגנים המנסים לשרוד בטבע. ברי, כי ישנם מקרים בהם אין מנוס מפגיעה בחי ובצומח, בין אם לשם הצלת חיים אדם ובין אם לצורך פיתוח אנושי. יחד עם זאת, חובה עלינו להקפיד הקפדה יתרה לצמצם את הכאב הנגרם על ידינו, בייחוד כאשר מדובר במי שאת זעקותיו אנו מתקשים לשמוע, ושאנו יכול לעמוד על זכויות. מהלך זה, להגנת האנושיות שבנו על ידי צמצום פגיעתנו בבעלי החיים הסובבים אותנו, צריך להשפיע על כלל תחומי המשפט, ובתוכו אף על המשפט הפלילי."

בע"פ (מרכז) 45128-12-10 - עלאא באזלאמיט ואח' נ' מדינת ישראל, תק-מח 2011(2), 11138 נקבע על ידי בית המשפט בעניינה של עבירת הציד הבלתי חוקי כי:

"על ביהמ"ש להילחם בתופעה של ציד בלתי חוקי ולהכביד ידו על מבצעי עבירה כאמור עד כי תהפוך בלתי כלכלית ובלתי כדאית לעוסקים בה. רק ענישה של ממש תביא להרתעה ויהא בה כדי להציל את נוף ארצנו."

המחוקק אף הביע דעתו בעניין הצורך בהחמרת הענישה בתיקון החוק (תיקון מס' 6 תשס"ט-2008).

הפגיעה בערך המוגן בעקבות ביצוע העבירות הינה ברף חומרה בינוני-גבוה בשעה שהנאשם הגיע לשטח המחיה של הצבאים שהינם חיות בר מוגנות יחד עם שני נאשמים נוספים ואלה ביצעו צייד בלתי חוקי במסגרתו ירה הנאשם 1 באמצעות נשק שברשותו ברישיון והמית את הצבי.

הפגיעה בערך המוגן נובעת הן בהרג בעל חיים גדול המוגן בחוק המצוי בסכנת הכחדה בעקבות צייד בלתי חוקי בהתאם לחוות הדעת שהוגשה (ת/5) והן בשימוש בנשק אשר ניתן ברישיון לנאשם 1 ובכך פגע באמון שניתן לו בעת קבלת רישיון הצייד.

א. מידת האשם ומידת הנזק:

מידת האשם של הנאשם במקרה זה הינה מלאה. הנאשם לא שודל לביצוען ולא טען כי איום או שודל לבצע דבר העבירה. הנאשם פעל תוך תכנון מוקדם ולא בלהט הרגע. הוא ושני הנאשמים הנוספים הגיעו לאזור המחיה של הצבאים ובאמצעות רובה צייד הנאשם 1 המית את הצבי. מדובר בהתארגנות ושיתוף פעולה של שלושה מעורבים (ביניהם הנאשם בעצמו) אשר סייעו לביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם.

מחוות דעתו של ד"ר נעם לידר (ת/5) באשר למצב אוכלוסיית הצבי הישראלי והגורמים המשפיעים על שמירתו בישראל עולה כי אחד משני גורמי הסיכון וההפרעה העיקריים הוא ציד אשר מתבצע בעיקר בירי על ידי ציידים בלתי חוקיים.

ב. מדיניות הענישה הנוהגת

להלן התייחסות לפסיקה הנוהגת בעבירת ציד חיות בר מוגנת בנסיבות דומות ככל הניתן :

א. בע"פ (מרכז) 45128-12-10 - עלאא באזלאמיט ואח' נ' מדינת

ישראל, תק-מח 2011(2), 11138 , ציד והחזקת 48 חוחיות. בית המשפט המחוזי דוחה הערעור על הטלת מאסר מותנה, קנס

והתחייבות ע"ס 5000 ₪ ומגדיל הקנס מ 5000 ₪ אשר הושתו על ידי בית משפט קמא ל 10,000 ₪.

ב. **בת"פ (שלום טבריה) 57275-01-12 מדינת ישראל נ' אכתילאת ואח'**, לא פורסם (10/11/2014) השית בית משפט זה על כל אחד מארבעת הנאשמים קנס בסך 9,000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית בעניינם של ארבעה נאשמים אשר הניחו שתי מלכודות לציד דורבנים. במקרה זה היו הנאשמים נעדרי עבר פלילי, חלפו מספר שנים מביצוע העבירה ועד הרשעתם של הנאשמים לאחר שמיעת ראיות ולא הוכח כי נפגעה חיית בר במסגרת פעולת הציד.

ג. **בת"פ (שלום נצרת) 42324-10-10 מ"י נ' מחזומי ואח'**, לא פורסם, (18/2/12, 4/3/14) נדונו הנאשמים בגין ביצוע עבירת ציד חיית בר מוגנת (צבי אחד), החזקת חיית בר מוגנת לעונשי מאסר מותנה בין חודשיים לארבעה חודשים, קנסות בין 7500 ש"ח עד 12,000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית. כנגד אחד מהנאשמים הרשעה קודמת מאותו סוג בת 20 שנה וכנגד שניים אחרים הרשעה קודמת חדשה יותר מאותו סוג. כנגד נאשם 4 אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות ולו היה רישיון ציד בתוקף בעת ביצוע העבירה הוטלו עונשי מאסר מותנה בן 6 חודשים, קנס בסך 12,000 ₪, חתימה על התחייבות כספית.

ד. **בע"פ (מחוזי נצרת) 14739-12-13 עלא נאצר ואל' נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (11/2/14) נדון ערעור הנאשמים בגין חומרת העונש שהוטל בת.פ 39814-08-11 (שלום נצרת) מ"י נ' עלא נאצר ואח', לא פורסם (11/2/04) שם נדונו הנאשמים בגין ציד צבאים באופן שירו לעבר צבאים וסרקו השטח אחר צבאים. בית משפט קמא הורה על הטלת קנסות בסך 5000 ₪ ו - 10,000 ₪, חתימה על התחייבות כספית וחילוט הרובה. ערעור הנאשמים על חומרת העונש נדחה תוך שבית המשפט קובע כי:

"היותו של המערער 1 צייד מנוסה וותיק רק מוסיפה לחומרת מעשיו, כמי שהיה אמור להיות מודע היטב לחשיבות השמירה על ערכי טבע מוגנים ועל הצורך בהקפדה על תנאי הרישיון שניתן לו. המדובר בעבירה חמורה של צייד צבאים, שכן אוכלוסיית הצבאים הולכת ופוחתת; צייד בלתי חוקי גורם להכחדת סוגים של חיות בר ופוגע בחיות מוגנות ובערכי טבע מוגנים וחשובים."

ה. **בת"פ (מחוזי נצרת) 5866-01-14 מ"י נ' חאלד עזאם ואח'**, לא פורסם (19/1/15) הורשע נאשם 1 בגין ביצוע עבירות ציד חיית בר עמוד 15

מוגנת (הרג צבי אחד) , ציד ללא רשיון, נשיאת נשק, שיבוש מהלכי משפט ונדון ל - 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך 25,000 ₪, חתימה על התחייבות כספית.

ו. **ברע"פ 8122/12 - ראמי פחמאוי נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (27/01/2013) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור בגין הפעלת מאסר מותנה בן 7 חודשים על ידי בית המשפט המחוזי אשר התערב בהחלטת בית משפט השלום אשר הורה על הארכת המאסר המותנה. בית המשפט העליון מאמץ קביעת בית המשפט המחוזי כי באם היה מדובר בעבירה ראשונה היה ניתן לאמץ החלטת בית השלום בגין הטלת מאסר מותנה.

ז. **ברע"פ 7366/13 - פתחי בן חטיב נ' מדינת ישראל**, לא פורסם, (04/11/2013) דוחה בית המשפט העליון בקשת רשות הערעור בגין הפעלת מאסר מותנה בן 7 חודשים ומאסר מותנה שהוטלו בגין ציד דורבן. בית המשפט העליון מדגיש החומרה בביצוע העבירה על רקע עבירות קודמות דומות :

"למעלה מן הדרוש אציין, כי גם לגופו של עניין נראה שהפעלת המאסר המותנה, וריצוי המאסר, שהושת על המבקש, מאחורי סורג ובריה, כפועל יוצא מכך - התחייבו בנסיבות, וזאת לנוכח העובדה שבהרשעותיו הקודמות של המבקש ובעונשים שהוטלו עליו בעקבותיהן - לא היה די כדי להרתיעו מלהמשיך בפעילותו העבריינית, כנגד חיות בר(ודורבנים בפרט), והוא המשיך לעשות כן חרף מצבו הרפואי הנטען. למבקש ניתנו די והותר הזדמנויות לחזור למוטב ולשנות מדרכו, ואולם ללא הועיל. טענתו של המבקש בבקשה שלפני, לפיה הוא איננו ממעיט מהפגיעה בטבע ובחיות הבר (ראו: סעיף 6.א. לבקשה) איננה מתיישבת עם התנהלותו, ודומה כי הוא טרם הפנים את הכשלים שבמעשיו (בכך שונה ענייננו מהעניין שנדון בעניין פלונית). בנסיבות אלה דומה כי אין מנוס מענישה מרתיעה, ההולמת את חומר תהעבירות שבהן הורשע, בהתחשב במכלול הנסיבות בעניינו של המבקש (לעניין חומרת העונש בעבירות הנוגעות לפגיעה בבעלי חיים - עיינו דברי חברי, השופט ס' ג'ובראן ב-**ברע"פ 8122/12 פחמאוי נ' מדינת ישראל (27.1.2013)**))."

ח. **בת"פ (שלום טבריה) 39788-08-11 מ"י נ' נאסר כנעאן ואח'**, לא פורסם (20/10/14) נגזר דינו של נאשם 1 בגין ציד חוחיות למאסר מותנה בן 12 חודשים , קנס בסך 10,000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית. לציין כי לחובת נאשם 1 5 הרשעות קודמות בעבירות דומות.

ט. בת"פ (שלום י"ם) 5917-08 מ"י נ' מסעוד תאבת ואח' (13/1/10) נדונו הנאשמים בגין ציד צבאים וחוגלות לקנסות בסך 5000 עד 8000 ₪ וחתימה עד התחייבות כספית. ערעור המדינה התקבל באופן שהוגדל סכום הקנס.

י. בת"פ (שלום טבריה) 14027-06-12 מ"י נ' זועבי ואח' (16/7/15) נדונו הנאשמים לאחר שמיעת ראיות לקנסות בסך 5000, 10,000 ₪ בגין ציד בירי לעבר צבאים אשר לא פגע בצבאים. במקרה זה ניתן משקל בגזירת הדין לעובדה כי לא נפגעה חיית בר מוגנת באירוע וכי עברם של הנאשמים נקי.

יא. בת"פ (שלום טבריה) 25986-01-12 מד"י נ' סלאמה ואח' (מחוזי נצרת) נדחה בעניינו של נאשם אחד ונערכה הקלה מסוימת בעניינו של נאשם שני (הפחתת חודש מאסר והפחתת 1000 ₪ ברכיב הקנס).

יב. בת"פ (שלום טבריה) 9981-04-16 מד"י נ' אבו חמדי ואח', לא פורסם (2/11/17) נדון הנאשם בגין ציד צבי ונהיגה פוחזת ברכב לעונשי מאסר בפועל בן 4 חודשים שירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס בסך 8000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית.

יג. ביטוי למגמת ההחמרה בענישה באשר לציד צבאים ניתנה בפסק הדין בתיק: עפ"ג (מחוזי נצרת) 37322-02-18 חאג' נ' רשות הטבע והגנים, [פורסם בנבו], עפ"ג 4140-02-18 רשות הטבע והגנים נ' פארס, פורסם במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו] (29.1.19) :

41". אף אנו התייחסנו בעבר לצורך להחמיר בעונשים, כאשר מדובר בציד צבאים.

עוד בע"פ 59288-01-14 עזאם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6/7/14) הערנו כי תמימי דעים אנו עם עמדת המדינה לגבי חומרתן של העבירות שביצע המערער שם, והוספנו כי: "עבירת הציד הבלתי חוקי הינה עבירה מכוערת, הפוגעת בערכי טבע חשובים, בשלומן ובביטחונן של חיות הבר. לעיתים, פגיעתה עלולה להיות אנושה, כך כאשר מדובר בפגיעה בחיות המצויות בסכנת הכחדה, כמו ציד צבאים". באותו עניין נקבע כי יש להחמיר את העונשים, בגין עבירות הציד, אך העלאת רף הענישה צריכה להיעשות בהדרגה. הואיל ודובר שם בעבירות שלא היו כרוכות בפגיעה פיזית באחד הצבאים, הוטלו על המערער עונשים שכללו מאסר על תנאי למשך 6

חודשים, התחייבות בסך 12,000 ₪ וקנס, ששיעורו הופחת ל - 8,500 ₪.

42. מאז ניתן פסק הדין פחמאוי חלפו 6 שנים. ואכן, בפסיקה ניכרת מגמה של החמרה הדרגתית בעונשים בגין עבירות ציד. מדיניות הענישה בעבירות אלה, כאשר מדובר בירי כלפי צבאים, ללא פגיעה בהם, כוללת מאסרים מותנים וקנסות כבדים (ראו גזר הדין בת"פ 9981-04-16 מדינת ישראל נ' אבו חמדי [פורסם בנבו]). עמדתי היא, כי אם במקרים של ירי לעבר צבאים, ללא גרימת מותם בפועל ניתן להסתפק במאסר מותנה, הרי יש לנקוט בקו מחמיר יותר, עם מי שבהתנהגותם גורמים לפגיעה בבעל החיים ונוהגים כלפיו באכזריות. ציד צבאים באמצעות ירי וגרימת מותו של צבי, צריכים לקבל ביטוי מוחשי יותר בענישה, שכן במקרה כזה, הסיכון הפוטנציאלי לאוכלוסיית הצבאים ולעוברי אורח הוא גדול יותר. עם מותו של בעל החיים אף התממש פוטנציאל הפגיעה. לנתונים אלה יש ליתן משקל משמעותי בקביעת מתחם העונש ההולם. לכן, כאשר מדובר בהרג חיית בר, ובפרט הרג של צבאים, שאוכלוסייתם, כאמור, הולכת ופוחתת והם מצויים בסכנת הכחדה, והעונשים שהוטלו עד כה לא הביאו למיגור התופעה, הרף הגבוה יותר של המתחם, צריך לבוא לידי ביטוי במאסר מאחורי סורג ובריח, כפי שנקבע בגזר דינו של חאג'.

43. לפיכך, לו תתקבל עמדתי, נקבל את עמדת המערערת ונקבע כי מתחם העונש ההולם, ברכיב המאסר, גם בעניינו של פארס הוא לכל הפחות בין מאסר מותנה ל- 7 חודשי מאסר בפועל."

מדובר בערעור אשר הוגש כנגד כתב אישום במסגרתו נתנו שני גז"ד כנגד שני נאשמים בידי שני מותבים שונים. חאג' השיג על חומרת העונש שהוטל עליו ומנגד המדינה ערערה על קלות העונשים שהוטלו על פארס. בית המשפט קבע מתחם עונש הנע בין מאסר מותנה ל-7 חודשי מאסר בפועל וקנס אשר צריך לנוע בין 10,000 ₪ - 40,000 ₪. בהתייחס לחאג' קוצר עונש המאסר בפועל שהוטל עליו ל-5 חודשים אשר ירוצו בעבודות שירות (במקום 6 חודשים) והקנס הופחת ל-25,000 ₪ (במקום 36,000 ₪). בהתייחס לפארס נקבע כי לאור מצבו הרפואי העונשים שהוטלו עליו נותרו על כנם- 5 חודשי מאסר על תנאי והתחייבות על סך 20,000 ₪. אך בית המשפט בערעור החמיר בשיעור הקנס שהוטל עליו והעמיד את הקנס על סל של 28,000 ₪ (במקום 18,000 ₪).

עיון בפסיקה הנוהגת ובמיוחד זו המתייחסת לציד צבאים מגלה מנעד רחב של עונשים החל מהסתפקות בהטלת קנסות ועד מאסר מותנה ומאסר בפועל מאחורי סורג ובריח .

ג. על פי הוראות סעיף 40 ח', לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בקביעת מתחם הענישה ההולם שומה על בית המשפט לבחון את יכולתו הכלכלית של הנאשם כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הענישה.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הינו המפרנס היחיד, הכנסתו לא גדולה והוא זה שיצטרך לשאת בכל סכום שיפסק בעניינו. ציין שאשתו סובלת ממחלת הנפילה ובגינה אינה מצליחה להשתלב במעגל העבודה, ציין שגם בנו סובל מאותה מחלה (נ/1). יחד עם זאת הנאשם משתכר כדי 13,000 , לא הוכיח באסמכתאות מצב כלכלי חריג או קשה.

ד. נוכח האמור לעיל, אני קובע בהתאם להוראות בהתאם לסעיף 40 יג' לחוק העונשין, כי מתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר בן מספר חודשים שיכול ויישא בעבודות שירות ועד מאסר בפועל לתקופה עשרה חודשים, קנס כספי הנע בין 10,000 ₪ - 40,000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית בין 10,000 ₪ - 30,000 ₪.

ה. סטייה ממתחם העונש הראוי:

סעיף 40ד לחוק העונשין מורה כי בשלב שלאחר קביעת טווח הענישה הראוי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא כאשר קיים סיכוי של ממש לשיקומו של הנאשם. לנוכח הפגיעה בערכים המוגנים , התכנון המוקדם, אשמו המלא , הנזק הפוטנציאלי לבעלי החיים ומדיניות הענישה הנוהגת כאמור לעיל, לא מצאתי מקום לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם. בהקשר זה אפנה למעמדו של תסקיר שירות המבחן כעולה לעיל ובהמשך הדברים.

יחד עם זאת, בשל העדר עבר פלילי, הודאת הנאשם, הבעת חרטה, חיסכון זמן שיפוטי, קבלת אחריות ולו חלקית על מעשיו, המלצת שירות המבחן שלא להטיל מאסר בפועל ומתחם העונש ההולם הרחב דיו גם לא מצאתי מקום לסטות לחומרא ממתחם העונש ההולם במקרה זה.

ו. קביעת העונש הראוי :

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

לצורך קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון הנסיבות שאינן

קשורות בביצוע העבירה כדלקמן :

1. פגיעת העונש בנאשם : הנאשם הינו בן 44, נשוי ואב לשלושה ילדים ונעדר עבר פלילי. אין ספק כי שליחתו של הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח תפגע בו פגיעה קשה. יחד עם זאת לא מצאתי כי הטלת עונש מאסר אותו ישיא הנאשם בעבודות שירות יפגע בו פגיעה אנושה.

2. הנאשם הודה בעובדות בכתב האישום המתוקן, נטל אחריות מלאה על מעשיו בפני בית המשפט (הגם שנטל אחריות חלקית בפני שירות המבחן) ובכך חסך זמן שיפוטי יקר.

3. הנאשם נעדר עבר פלילי.

הרתעה יחיד:

לאור התנהגותו שלוחת הרסן של הנאשם במהלך ביצוע העבירות בגינן הורשע , הדומיננטיות בה נהג הנאשם במקרה זה והפרת האמון שניתן בו כצייד מורשה, על העונש שיוטל על הנאשם להרתיע הנאשם מלחזור לסורו ולעבור שוב העבירות בגינן הורשע ותוך שלקחתי בחשבון כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה.

הרתעת הרבים :

כפי שנקבע לא אחת בפסיקה, נוכח המרחבים הגדולים בהם מצויות חיות הבר המוגנות ובהם פועלים עברייני הציד הבלתי חוקי מקשים אלו על זיהוי מבצעי העבירות ואיסוף ראיות ישירות לביצוע העבירות כך שלרוב נדרשת הרשות לאסוף ראיות נסיבתיות - עובדה המקשה על הבאתם של עבריינים לדין והרשעתם לא אחת בדין. מכאן גם כי סיכויי איתור העבריינים והבאתם לדין אינה גבוהה ומעודדת ביצוע עבירות לפי החוק להגנת חיית הבר.

אין חולק היום וכך אני למד מחוות הדעת הרבות המוגשות בפני בעניין של חיות הבר בישראל בפרט הצבי הארץ ישראלי כי אוכלוסיית חיות הבר במדינת ישראל נתונה בסכנה אמיתית של הכחדה, וכי מינים לא מעטים נכחדו כבר או עומדים בפני סכנת הכחדה. עיקר סכנת ההכחדה נובע מפני ציידים בלתי חוקיים הפוגעים ללא אבחנה, ללא מידה וללא פיקוח בחיות הבר השונות. אין גם חולק כי הצורך בהגנה על חיות הבר מפני אותם ציידים בלתי חוקיים הינו צורך חשוב ביותר לשם שימורו של המאזן האקולוגי בארץ ישראל, ולשם מניעת אובדנם של זנים שונים, שחלקם אופייניים ואף ייחודיים לאזור זה.

הקושי של רשויות האכיפה לשים ידם על עברייני הציד , לאסוף כנגדם ראיות מרשיעות ובכך למגר התופעה דורשים כי ידעו העבריינים בפועל והעבריינים בכוח כי העונש הצפוי לאדם הבוחר לצוד חיות בר מוכנות בלא היתר הינו מרתיע והופך את העבירה לבלתי כדאית כלכלית בעליל.

ז. ביחס להמלצת שירות המבחן: על מעמדו של תסקיר שירות המבחן נקבע בפסיקת בית המשפט העליון מפי כב' השופט א' שהם ברע"פ 1068/13 - **יזמרו מלסה נ' מדינת ישראל**, פורסם במאגרים המשפטיים, (20/02/2013) :

" לסיום, לא מצאתי ממש בטענות המבקש בדבר השפעת תיקון 113 על סמכותו של בית-המשפט לחרוג מהמלצות שירות המבחן. כפי שקבעתי במקום אחר, עמדת שירות המבחן, מהווה אחד השיקולים - גם אם מדובר בשיקול נכבד - העומדים בפני בית-המשפט, בבואו לגזור את דינו של נאשם - לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו (רע"פ 7257/12 סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל (18.10.2012)), ואין בתיקון 113 לחוק העונשין כדי לשנות מהלכה זו. יפים לעניין זה, דברי השופטת ע' ארבל בבש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל (29.6.2005) : "[...] יחד עם זאת, ועם כל ההערכה לתסקירי שירות המבחן ולעבודתו המקצועית והחשובה של השירות, מדובר בהמלצה בלבד ובית המשפט עצמאי בהפעלת שיקול דעתו [...]. לא למותר לציין גם כי השיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו והשיקולים והאינטרסים שעל בית המשפט לשקול לצורך החלטתו לא בהכרח זהים וחופפים הם" (שם, בפסקה 6).

הדברים יפים גם למקרה שבפני. במסגרת גזירת העונש נתתי דעתי לאמור בתסקיר שירות המבחן, שבו ממליץ שירות המבחן על הימנעות מהרשעה והטלת של"צ. יחד עם זאת מצאתי כי אין בענישה מוצעת זו, כדי להלום את נסיבות המקרה וחומרתן של העבירות שביצע הנאשם, שיקולי הרתעת היחיד והרבים, מדיניות הענישה על הנדרש בנסיבות המקרה ומכאן כי יש מקום להטיל על הנאשם מאסר בפועל אשר יושת בעבודות שירות.

ח. **עתירת ב"כ המאשימה לחילוט רובה הציד של הנאשם :**

המסגרת הנורמטיבית :

סעיף 12 לחוק להגנת חיית הבר קובע :

"חילוט דבר שנעברה בו עבירה (א) כלי-צייד או אמצעי-צייד אחר, פרט

עמוד 21

לכלי-רכב ממונע, ששמשו למעשה עבירה על חוק זה או על תקנה לפיו, וכן חיית-בר שניצודה בעבירה כזאת, רשאי בית המשפט הדן בעבירה לצוות על חילוטם לאוצר המדינה; אולם לא יצווה בית המשפט על חילוט כלי ציד או אמצעי אחר כאמור אם נוכח שבעליהם לא היו אשמים באותה עבירה; הוראה זו אינה גורעת מסמכותו של בית המשפט להורות הוראה אחרת בענין זה לפי כל דין אחר."

ברע"פ 1161/04 מחמוד חאג' יחיא נ' מ"י, תק-על 2005(2), 762 סוקר בית המשפט העליון מפי כב' השופט טירקל את הכללים הנוגעים לחילוט נשק בעבירות צייד וקובע:

"אוסף ואומר כי הוראת סעיף 3 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, שלפיה "אין פוגעים בקנינו של אדם", היא בבחינת הוראת-על - ובלשון קדמונינו "כלל גדול" - בשיטת המשפט שלנו. אם אין הוראה מפורשת בדין שמכוחה ניתן להפקיע את בעלותו של אדם בנכס, או להשעות את זכויותיו בו, לעולם חל הכלל הגדול (ראו בש"פ 6686/99 אליהו עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464, 480-481 (להלן - "עניין עובדיה"). החילוט מכוח סעיף 12(א) לחוק הוא, אפוא, חריג לכלל והשימוש בו חייב להיות זהיר ושקול. יודגש כי חילוט זה איננו עונש נוסף אלא ציווי הנלווה לעונש שהוטל על העבריין והוא נתון לשיקול דעתו של בית המשפט. מטרתו של הציווי היא להרחיק את העבריין מן העבירה על ידי הוצאתם של כלי המשחית ששמשו למעשה העבירה מידיהם..."

ומוסיף -

"אכן, חילוט כזה אינו מונע מן העבריין לרכוש כלי משחית אחר חלף זה שחולט, אולם, מלבד ההוצאה הכספית הנדרשת לשם כך, יש לחילוט כשלעצמו גם משמעות חינוכית. יידע העבריין ויזכור מה היה סופו של הכלי ששימש למעשה העבירה. משמעות חינוכית זאת היתה, כנראה, גם לעיני חכמינו, שייחסו חשיבות לביעור כלים ששימשו לעבירה".

במקרה זה נקבע פה אחד כי יש לאשר החלטת בית המשפט אשר הורה על חילוט רובה ציד כאשר הצייד סרק איזור הצייד בזרקור כשהוא נושא רובה הצייד וזאת בלי שפגע לרעה בחיה.

בע"פ (חיפה) 10028-05-11 מוחמד אבו ריא נ' המשרד לאיכות הסביבה - רשות שמורות הטבע, תק-מח 2011(3), 13003 הורה בית המשפט על דחיית ערעורו של

הנאשם בגין חילוט נשקו במסגרת גזר הדין שהושת עליו בגין עבירות ציד תוך שבית המשפט קובע :

"לא מצאנו מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא. העונש שנגזר לרבות חילוט רובה הצייד, הוא עונש מקובל וראוי לעבירות מסוג זה. מהנסיין המצטבר עולה כי חילוט הרובה מהווה את הענישה המרתיעה ביותר לנאשמים בעבירות ציד, ובהתאם, ומטעם זה, עומדת המאשימה על גזירת עונשים של חילוט רובה ציד ובתי המשפט נענים לבקשתה. לא מצאנו במקרה שבפנינו מתקיימים תנאים חריגים המצדיקים הימנעות מחילוט הרובה, ובמיוחד שאין זה מדובר בפעם הראשונה בה מעורב המערער בעבירות ציד."

במסגרת עפ"א (נצרת) 162/08 אדיב סלמאן נ' רשות שמורת הטבע והגנים דן בית המשפט בערעור הנאשם בגין חילוט נשקו. במקרה זה היה המערער נעדר הרשעות קודמות, עבד כקצין משטרה שנים ארוכות והחזיק ברישיון לנשק מזה 22 שנה. לטענת המערער מדובר במעידה חד פעמית, הביע חרטה עמוקה וחסך מזמנו של בית המשפט. מנגד טענה ב"כ המאשימה כי מדובר בשתי יריות אשר פגעו בשתי חוגלות ואין לראות בכך מעידה חד פעמית. הערעור נדחה נקבע כי "צדק בית המפשט קמא בהחליטו לחלט את הנשק הואיל וחילוט נשק הינו אמצעי הולם בגין העבירות בהן הורשע המערער, בנסיבות בהן בוצעה העבירה".

בע"פ (ב"ש) 37875-11-19 עלי סלאמה נ' רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע (11.06.20) שם נקבע כי כלי הנשק אשר שימש לביצוע עבירת הציד בניגוד לדין יחולט ואי הפעלת סמכות החילוט הינה החריג.

"מקום בו החפץ נשוא החילוט הינו כלי נשק אשר שימש לביצוע עבירה של ציד בניגוד לדין, הכלל צריך להיות חילוטו של כלי הצייד, ואי הפעלת סמכות החילוט צריכה להיות שמורה למקרים חריגים ביותר. בכך יבוא לידי ביטוי הצורך בהרתעה ובחינוך, ובמובן מסוים גם מניעה, לאור שלילת האפשרות לחזור על השימוש בכלי הצייד עצמו, הגם שניתן לרכוש גם כלי ציד אחר. יש להצטרף לעמדה בע"פ (חי') רשות הגנים הלאומיים ושמורת הטבע נ' כנעני [פורסם בנבו] (28.4.2011) לפיה: "... ככלל ניתן לומר שבהעדר נסיבות חריגות, כאשר נעשה שימוש בכלי ציד שלא כחוק ... ראוי לחלטו".

בית המשפט, בהסתמכו על הלכת חאג' יחיא המצוטטת לעיל דחה את ערעור הנאשם על ההחלטה לחלט הנשק בקבעו כי -

"חרף העובדה כי הסנקציה של חילוט הנשק נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט צדק בית משפט קמא בהחליטו לחלט את הנשק הואיל וחילוט נשק הינו אמצעי הולם בגין העבירות בהן הורשע המערער, בנסיבות בהן בוצעה העבירה... בית משפט קמא שיקלל כראוי את כל השיקולים הרלבנטיים לרבות נסיבותיו האישיות של המערער והעדר עבר פלילי."

בע"פ (מחוזי נצרת) 1265/05 שקור בן גוברן אוסמה נ' מד"י (אליו הפנה ב"כ המאשימה) שם דובר על נאשם אשר הינו ציד ותיק, בעל ותק של כ 10-שנים ובעבירה הראשונה שלו. הנאשם הורשע והוגש ערעור כנגד חילוק הנשק, הערעור נדחה:

"החילוט איננו עונש נוסף אלא אמצעי נלווה לעונש שהוטל על העבריין, שמטרתו להרחיקו מן העבירה ומשמעותו בעיקר הינה חינוכית והרתעתית. העובדה כי המערער הינו ציד ותיק ומנוסה עומדת במקרה זה לחובתו. המערער שיתף עמו במסע הציד 3 אנשים נוספים, שלא היו בעלי רשיונות ציד. כציד מנוסה ניתן היה לצפות ממנו כי יהיה מודע לפגיעה החמורה בערכי הטבע כתוצאה מציד לא חוקי, ויקפיד על קיום הוראות החוק. יש לזכור כי המערער נתפס לאחר שכבר נצודו 8 חוגלות וכבר נגרם הנזק לאוכלוסיית החוגלות. חילוט נשקו של המערער במקרה הנדון הינו צעד סביר ומתבקש, ואין מקום להתערב בו."

בבוחנו את סוגיית חילוט הרכוש שנתפס מאת נאשם יערוך בית המשפט איזון בין השיקולים הבאים:

- א. החומרה הקיימת בנסיבות העבירה שנעברה.
- ב. עברו הפלילי של הנאשם.
- ג. השימוש שנעשה בתפוס במסגרת ביצוע העבירה.
- ד. הנזק שיגרם לנאשם כתוצאה מחילוט הרכוש התפוס.

לאחר ששקלתי השיקולים לעיל במקרה הנוכחי באתי לכדי מסקנה כי מן הדין להורות על חילוט רובה הציד השייך לנאשם וזאת מן הטעמים הבאים:

- א. הנאשם הורשע בביצוע עבירת ציד צבי ארץ ישראלי באמצעות שימוש שעשה ברובה הציד. מדובר בציד של חיית בר המצויה בסכנת הכחדה. הנאשם עשה כן תוך הפרה גסה של האמון שנתנו בו הרשויות בהסמכתו כצייד מורשה. הנאשם עבר על מספר חוקי ציד מהותיים לרבות סיכון הסובבים אותו בירי.
- ב. הנאשם פעל תוך תכנון מוקדם ולא בלהט הרגע. הוא ושני הנאשמים הנוספים

הגיעו לאזור המחיה של הצבאים ובאמצעות רובה צייד הנאשם 1 המית את הצבי. מדובר בהתארגנות ושיתוף פעולה של שלושה מעורבים שעה שהנאשם מבצע העבירה החמורה של ציד הצבי.

ג. החומרה הגלומה בביצוע העבירה נעוצה בסכנה לעתיד אוכלוסיית הצבי הישראלי.

ד. ב"כ הנאשם טען כי משהנאשם הינו המפרנס היחיד במשפחתו ככל ובית המשפט יורה על חילוט רובה הצייד יעתור להורות שערכו של הנשק עת יימכר על ידי המאשימה ויופחת וינוכה מכל קנס שבית המשפט ימצא להטיל על הנאשם. הגם שקיים באופן טבעי נזק כספי הנגרם לנאשם בחילוט תפוס, נזק זה אינו מצדיק בנסיבות מקרה זה הימנעות מחילוט הנשק או לחילופין בהתאם לבקשת ב"כ הנאשם להפחתה בקנס.

ה. מצוות בית המשפט העליון וערכאות בתי המשפט המחוזיים כי ביצוע עבירות ציד בלתי חוקי יענו בחילוט כלי נשקם של העבריינים, בין אם נזקף לחובתם עבר פלילי ובין אם עברם הפלילי נקי.

ט. בבואי למקם העונש הראוי בתוך מתחם העונש ההולם מצאתי כי יש ליתן משקל למידת הפגיעה בערכים המוגנים, לתכנון המוקדם ואשמו המלא בביצוע העבירות ושיקולי הרתעת היחיד והרבים. לצד זאת, מצאתי כי יש לתת במקרה זה משקל להודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, העדר עבר פלילי, חסכון בזמן שיפוטי יקר והחרטה שהביע על מעשיו.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי למקם העונש הראוי בחלקו הבינוני - גבוה של מתחם העונש ההולם.

בקביעת גובה הקנס אשר יוטל על הנאשם נתתי דעתי למצב כלכלי נטען, העובדה שאין קושי כלכלי משמעותי, למדיניות הענישה הנוהגת לעניין גובה הקנסות המוטלים באירועי ציד בודדים, ומדיניות שיפוטית של החמרה הדרגתית ועקבית בהטלת ענישה כספית (ר' לעיל) בבתי המשפט השונים.

אשר לטענה אפשרית ביחס לכלל אחידות הענישה בעניינם של נאשמים 2 ו-3 אל מול העונש שהוטל על נאשם 1 הרי שלא מצאתי מקום להשוואה בעניינם. זאת שכן נאשם 1 הורשע בדיון בניגוד להמלצת שירות המבחן והוטל עליו מאסר בפועל שעה שאין מחלוקת ראייתית כי הנאשם 1 הוא זה שירה וגרם למותו של הצבי והוא המבצע העיקרי של העבירה לרבות הפרת האמון שניתן בו כצייד בעל רישיון ציד. מנגד שני הנאשמים האחרים הורשעו בעבירה של החזקת חיית בר מוגנת ולא עבירת הציד ומכאן השוני הברור בענישה.

לאור כל האמור לעיל ובשים לב לנסיבות אשר קשורות בביצוע העבירה והנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא המאסר בעבודות שירות.

הנאשם יישא את עבודות השירות בהתאם לחוות הדעת שהתקבלה.

תחילת עבודות השירות ביום 24.08.24 שעה 08:00 הנאשם יתייצב במועד זה במשרדי הממונה על עבודות השירות במגידו.

הנאשם מוזהר כי במהלך עבודות השירות יהיה הנאשם נתון במעקב של בדיקות שתן. סירוב לעריכת בדיקת שתן או בדיקה עם ממצאים חיוביים, שתיית אלכוהול או הגעה בגילופין יהוו עילה להפסקה מנהלית וריצוי יתרת המאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

כמו כן הובהר לנאשם כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכללים אלו יש בה כדי להפסיק את עבודות השירות וריצוי יתרת העונש במאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעבור עבירת איסור החזקת חיית בר מוגנת ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעבור עבירת ציד חיית בר מוגנת ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ד. קנס בסך 25,000 ש"ח או 90 ימי מאסר תמורתו במצטבר לכל עונש מאסר אחר שהוטל על הנאשם בתיק זה. הקנס ישולם ב - 25 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, תשלום ראשון עד יום 1.1.25 ובכל 1 לחודש ועד התשלום המלא בפועל.

אי תשלום אחד מהשיעורים, יעמיד את היתרה לפירעון מיידי.

במידה ובתיק יש פיקדון, הפיקדון יקוזז כנגד פיצויים שנפסקו, אם נפסקו, לאחר מכן יקוזז כנגד קנס שהוטל. במידה וקיימת יתרה, היתרה תוחזר למפקיד והכל בכפוף להוראות כל דין ועיקול.

ניתן יהיה לשלם את הקנס/ פיצוי/ ההוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ניתן בזאת צו לחילוט המוצג - רובה הציד השייך לנאשם 1.

אני אוסר על הפצת כל פרט מתסקיר שירות המבחן למעט המלצתו העונשית.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

**ניתן והודע היום י"ח בסיוון
תשפ"ד, 24/06/2024 במעמד
הנוכחים.
נר מישורי לב טוב, נשיא**

הוקלד על ידי חגית סעדון